

A kisiú másnap neki is állt Mikulás-csapdát építeni: a közepére egy szépen kifényesített csizma került. Egy régi hálóból kelepccét készített, hogy ráhulljon a Mikulásra, amikor az ajándékokat belecsempészi a csizmába. Biztos, ami biztos, egy egérfogót is elrejtett az ablakpárkányon, hátha ott próbál bemászni majd a nagyszakállú.

Apa és anya mosolyogva figyelték, kisebbik fiuk milyen lázasan készülődik, hogy elkapja a Mikulást.

– Ugye tudod, hogy a Mikulás sokkal bölcsebb annál, semmint beleessen a kisiú csapdájába? Tudod te, hányan akarták már lefülelni az évek során? – kérdezte apa, de Bubu csak vállat volt.

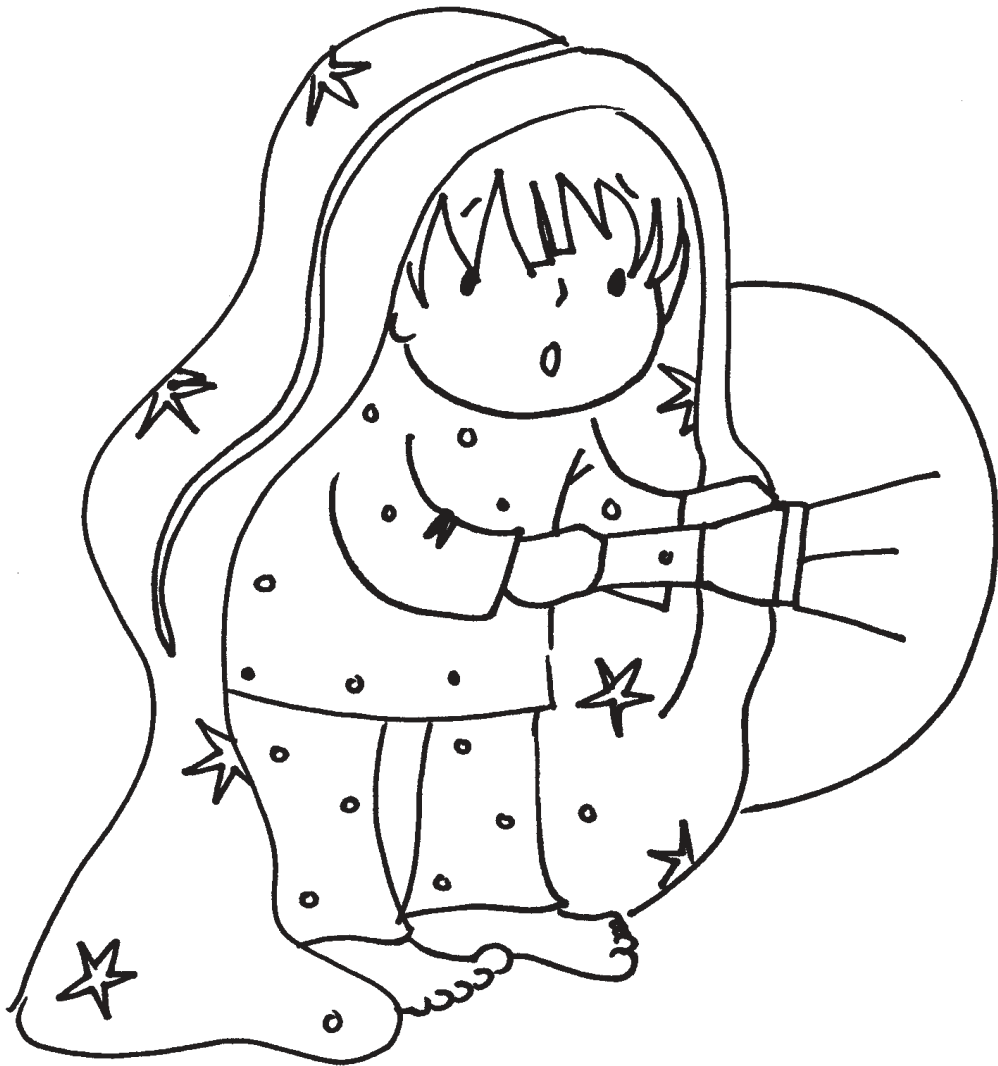

December ötödikén mindkét fiú csizmája tisztán várakozott az ablakban.

– Aludjatok, gyerekek, holnap reggelre kiderül, ki kap virgácsot, és ki csokoládét – mondta anya, és leoltotta a lámpát.

Zsozsó magára húzta a takarót, és már hortyogott is. Bubu is a fejére húzta a paplant, de tágra nyitott szemekkel várta, hogy mi fog történni.

Éjfél fele járhatott az idő, amikor Bubu furcsa hangra lett figyelmes. Mintha egy kismadár repült volna be a szobába, és nekiverődött volna az ablaknak.

A kisiú takaróval a hátán, zseblámpával a kezében odaosont a csapdához. Nagyon izgatott volt. És képzeljétek: a csapda nem volt üres! Egy borzas kisangyal csapkodott benne szárnyaival.